

Richard Brand

Roman

De
Nieuwe
Uitgeverij

Iva

- Roman -

Richard Brand

Eerste digitale inkijkexemplaar, Augustus 2014

Tweede digitale inkijkexemplaar, September 2014

© Richard Brand, 2014

© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2014

ISBN: 978-94-91983-15-3

www.DeNieuweUitgeverij.nl | www.BrandRichardBrand.nl

Het verlangen naar het ondeelbare zijn, naar de bevrijding van de zinsbegoochelingen van ons efemere leven, is de grondgedachte van alle kunst.

- Franz Marc

- Hoofdstuk 1 -

Het was zondagochtend.

In het schemerige appartement aan de Hoge Nieuwstraat 36 viel schuin een streep zonlicht binnen. De woonkamer lag bezaaid met volgekladde papieren en boekwerken. Aan de kamerdeur waren briefjes met aantekeningen geplakt. Ook aan het raam hingen briefjes met aantekeningen. In de vensterbank stonden -rechttop naast elkaar- een aantal replica's van schilderijen: Gauguin, Cézanne, Van Gogh, Monet, en wat minder bekende kunstenaars.

De streep zonlicht verliet de kamer en de schemering keerde in schakeringen terug.

Aan een mahoniehouten bureau, eveneens bedolven onder een berg papieren en boeken, zat Stan Weideveld. Hij boog zich voorover, krabde aan zijn kin en staarde als in trance naar een zelfportret van Van Gogh.

Ineens begon hij te schrijven. Zijn pen kraste fel over het papier en hij stopte vervolgens net zo abrupt als dat hij begonnen was. 'Verdomme,' mompelde hij, en smet zijn pen door de kamer. De pen stuiterde tegen de boekenkast en rolde langzaam over de vloer in zijn richting terug.

De hele week was hij thuisgebleven; Vivienne zat in Milaan voor een beurs en zelf had hij al zijn colleges en afspraken kunnen verzetten naar volgende week. Het was een zeldzaamheid, zo lang en ongestoord aan zijn onderzoek te kunnen werken. Eindelijk kreeg hij de kans meters te maken, zich te verdiepen, af te zinken. Alleen in complete afzondering kon hij de kentheorieën tot op de bodem uitdenken.

Even later kuierde hij door de woonkamer, rukte onachtzaam een paar briefjes van de deur en verfrommelde deze. Voor het venster kwam hij tot stilstand.

Wolken dreven over. In de verte passeerde een trimmer, die zojuist een sprintje trok. Een jaar geleden had Stan Weideveld zich voorgenomen ook eens iets aan beweging te gaan doen; hij werd te zwaar en kreeg last van kortademigheid. Zijn hersens verstikten. Vroeg of laat zouden de bedenksels in zijn kop worden gesmoord door een nijpend zuurstoftekort. Als dat al niet gaande was.

In een paar seconden rukte hij alle briefjes van het raam. Uitzicht. Dat had hij nodig. Frisse lucht.

Ruim een half uur later had Stan in de gangkast een paar oude sportschoenen en een trainingspak opgedoken, waarna hij joggend de straat overstak in de richting van de Koningskade. Een groep duiven schrok op toen hij naderde. Koude lucht vulde zijn longen. Hij moest even kuchen, maar eenmaal de straathoek voorbij, kuchte hij al niet meer.

Zaterdagmiddag. De straten waren chaotisch in Milaan.

Vivienne was aan het shoppen geslagen. Ze droeg een kokerrok, een wit overhemd en een blazer met daarover een lange jas. In beide handen hield ze goed gevulde plastic tassen.

Tussen het langzaam rijdend verkeer door stak ze de straat over. Het laatste stukje moest ze rennen, omdat de ronkende metalen massa onverwacht in beweging kwam.

De hele ochtend had ze de seminar The Marketing of Cosmetics bijgewoond. Het was de afsluiting van een lange week cosmeticabeurs in het Fiera Rho Exhibition Center. Na de seminar had ze meteen een taxi genomen naar het centrum, waar zich een aantal Temporary Stores bevonden. Versace, Cavalli en Ralph Lauren. Alle merken werden daar in outlet-stores aangeboden. Nu wilde ze nog naar de Via Montenapoleone, de luxe winkelstraat van Milaan. Niet om daar veel in te kopen, maar gewoon even rondkijken. En daarna, als dat nog lukte, naar de iets minder luxueuze winkels. Ze wilde ook nog iets leuks kopen voor haar man, Stan.

Terwijl ze in vlotte pas de hoek om liep, hoorde ze achter zich iemand roepen: 'Vivienne Vivienne!' Het was Fabio Salièri, een jonge man in donkerblauw pak. Hij zwaaide en kwam aanrennen. Eenmaal naast haar tot stilstand gekomen lachte hij zijn tanden bloot. 'Wow!' Hij blies zijn wangen bol en graaide iets uit zijn binnenzak; een stapeltje entreekaarten.

Fabio werkte voor de organisatie in het beurscenter. Afgelopen week was hij elke dag wel even langsgekomen om te vragen of alles naar wens was. Hij hielp haar regelmatig met het voorbereiden van de workshops. Als er spullen zoek waren of als de apparatuur niet werkte, kon Fabio vaak snel een oplossing bieden. Met één handgebaar schakelde hij zo drie of vier medewerkers in, die uit alle hoeken toeschoten en voor haar aan de slag gingen.

'Vrijkaarten!' zei hij met een brede lach. 'Voor vanavond: Het Laatste Avondmaal van Leonardo Da Vinci, in de Kerk van Sant Maria Delle Grazie.'

Fabio's Engels met een Italiaans accent klonk grappig vond ze. Een beetje kinderlijk, maar niet irritant.

Fabio telde de kaarten. 'Één, twéé, dríe, víer. Vier kan ik er weggeven. Voor jou en je collega's.' De overige kaarten stopte hij terug in zijn binnenzak.

Een beetje onhandig nam ze de kaarten aan. Er gleed een plastic tas van haar arm. Fabio veerde meteen door z'n knieën en greep de tas van het trottoir. In dezelfde beweging nam hij de twee andere tassen behendig van haar over.

'Waar gaan we heen?' vroeg hij guitig.

Ze moest lachen, Vivienne. Fabio had iets ontwapenends over zich. Als zij zich in alle drukte op de beurs begaf, soms gestrest door de oneindige stroom bezoekers die bij haar aanklampte, dan kon hij in het voorbijgaan met een subtiele opmerking of een quasi-onnozele blik de boel in één keer relativeren.

'Ik ben onderweg naar de Via Montenapoleone,' ze maakte aanstalten door te lopen. 'Of het nog lukt om vanavond naar Da Vinci te gaan, weet ik niet. Misschien mijn collega's.'

'De kaarten zijn gratis,' zei Fabio, hij fronste zijn voorhoofd. 'Normaal betalen toeristen dertig euro per stuk'. vulde hij aan.

Fabio liep een eindje met haar op. Zijn oom bezat een cafetaria niet ver van waar zij heen moest; er werd een groot feest gegeven voor diens vijftigste verjaardag. Onderweg kletsten ze wat. Fabio was een gezellige prater. Hij vertelde honderduit over zijn leven in Milaan. Over zijn familie, en over een date die hij de afgelopen week had met een meisje van de stand uit Beijing; een humoristisch verhaal waarin hij uitgebreid uitlegde hoe het Chinese meisje onwennig met hem zoende, met haar naar kauwgum smakende tong. Vivienne zag het zo voor zich. Ze kon het bijna proeven. Midden op straat barstte ze in lachen uit toen Fabio de scène voor haar naspeelde.

Samen wandelden ze door de chicste winkelstraten van Milaan. In de etalages prijken Gucci, Prada, Louis Vuitton en de vele andere merken. Het was er kijken en bekeken worden. Parmant geklede dames, getooid met excentrieke hoeden, flaneerden over de boulevard. Mannen als modellen in getailleerde pakken passeerden rakelings, haastig een blik werpend op hun horloge, of wegduikend in snelle automobielen.

‘Hierheen,’ hij nam Vivienne bij haar hand. ‘Via deze zijstraat kunnen we binnendoor...’

Ze begaven zich door steegjes met hoge gevels, metselwerk dat tot aan de hemel reikte. Voorbij een straathoek verscheen een pittoresk pleintje, in het midden een stilgevallen fontein. Een oude man, leunend aan een wandelstok, staarde voor zich uit, schijnbaar in afwachting van het spontaan terugkerende water.

Fabio hield halt.

‘Daar, alsmaar rechtdoor,’ hij wees in de richting van een drukbevolkte straat ver achter het plein, ‘daar begint de Corso Vittorio Emanuele. En hier is de cafetaria van mijn oom.’

Candido Milano, stond in sierlijke houten letters boven de ingang van een cafetaria. Achter het raam hing scheef een bordje: Rooms Vente. Twee traditioneel geklede vrouwen en een man met een streepjespet stonden op het punt naar binnen te gaan. Vanuit de deuropening dwarrelde Italiaanse muziek.

Fabio’s brede lach verscheen, zoals op de beurs. ‘Kom Vivienne, we kunnen geen gedag zeggen zonder één enkele Negroni bij mijn oom te hebben getoast. Op zijn verjaardag.’

Negroni, de naam kwam haar niet bekend voor en deed haar aan iets eetbaars denken. Iets met gehakt of zo. Iets kruidigs. Ze wierp een blik op haar horloge. Kwart over vier. De oude man met de wandelstok was er bij gaan zitten, hij leek het eeuwige wachten te hebben opgegeven. Zelfs als ze nu meteen doorliep was er eigenlijk te weinig tijd. De winkels sloten binnen het uur en om half zeven werd ze al weer aan tafel verwacht voor het diner met haar collega’s.

‘Één Negroni dan...’

Bij het binnengaan in de cafetaria riep Fabio iets in het Italiaans en meteen schalde gelach door de zaak. Steelse blikken bereikten haar. ‘Viviénne, Viviénne,’ werd hier en daar in het Italiaans herhaald. Mensen kwamen beurtelings naar hen toelopen. Er volgden omhelzingen en serenades van gebroken Engels en Italiaans. Nadat Fabio haar had voorgesteld aan zijn oom –een gedrongen man wiens schamele haren efficiënt over zijn hoofd waren verdeeld– namen ze plaats aan een tafeltje achterin de zaak. Een dame in een rode avondjurk serveerde twee cocktails, waarna ze beleefd de jassen en tassen van de twee in ontvangst nam. Vivienne ontving een knipoog, die bevestigde dat haar bezittingen veilig achter de bar werden opgeborgen. Fabio glunderde. Hij zei iets in het Italiaans en hief het glas: ‘Op jou, Vivienne!’

‘Op je oom,’ toostte ze.

Het was nog ver. Hij kon zich maar beter niet op de gehele afstand focussen. Elke keer zou hij een vast punt in het vizier nemen. Een geparkeerde auto, een boom of een lantaarnpaal. Daar jogde hij vervolgens naartoe. De ronde in kleine stukjes verdelen was Stan's tactiek.

Zijn volgende richtpunt was een witte personenauto, geparkeerd op een hoek nabij de Hofzichtlaan. Hij stapte stevig door, zijn schoenen knelden en de wind sloeg koud om het hoofd. Er schoot hem te binnen dat hij Vivienne om vijf uur van Schiphol moest ophalen. Het briefje met de vluchtgegevens lag ergens op het bureau in de woonkamer. Vanmorgen na het ontwaken had hij er direct aan gedacht en even later de aankomsttijd gecontroleerd. Als hij rond half vijf wegreed was hij vast op tijd.

De geparkeerde personenauto, zijn volgende richtpunt, kwam allengs dichterbij. De trottoirtegels schoven gestaag onder hem door. De auto bleek een witte Amerikaan. Een verbouwde lijkwagen; de vergeelde rideaux hingen nog achter de ramen. Een van de zijramen zat volgeplakt met figuurtjes van Donald Duck en Mickey Mouse.

Stan stak de straat over. Het was nog rustig. Het tempo moest hij kunnen handhaven. Met de rug van zijn hand veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. Nu van rechts, als in een windvlaag, klonk plots een angstaanjagend hoge gil.

Een fietser ontweek hem ternauwernood. Een vrouwengezicht, blonde haren in een paardenstaart. Hij moest opzij duiken en viel hard op straat. De fietser slingerde en slipte, waarna ze als een kegel over het wegdek bij hem vandaan schoof.

*'Iva', de debuutroman van Richard Brand,
is landelijk beschikbaar vanaf 29 september 2014.*